

“Già thêm chút nữa...”

Đỗ Hồng Ngọc

Nhà văn Võ Hồng ở Nha Trang là một người đặc biệt hóm hỉnh. Cách đây mười năm, vào tuổi 80, ông kể tôi nghe chuyện người ta tổ chức buổi lễ mừng thọ tuổi bảy mươi của ông rất trang trọng, ai cũng nhắc câu “thất thập cổ lai hy”... Khi đứng lên đáp từ, ông làm bộ đưa tay sờ vào cổ mình và kêu lên đúng là thất thập “cổ” lai hy, rồi ông lần tay xuống ngực: lục thập “ngực” lai hy, ngũ thập... “bụng” lai hy, và ... tứ thập... Mọi người phát hoảng rồi cười âm lên sảng khoái !

Tưởng đùa mà thật!

Tuổi 60 để có những vấn đề tim mạch, tuổi 50 thì gặp những vấn đề tiêu hóa, còn tuổi 40, rõ ràng đã nghe những trực trặc, lời thì của gió heo may, “trên bảo dưới không nghe” ... như bây giờ người ta thường nói.

Khi tôi gọi ông bản thảo “Già ơi... Chào bạn!”, ông cười bảo sau già ơi chào bạn anh sẽ viết tiếp cái gì đây? Có vẻ ông đang tùm tùm “Chết ơi... chào em!” chẳng? Nhưng ông lầm. Sau cái già ơi, người ta chỉ già thêm chút nữa! Sau già thêm chút nữa người ta lại già thêm chút nữa... nữa, rồi lại già thêm chút nữa nữa nữa... Cứ thế. Như bác sĩ Dương Cẩm Chương trả lời tôi năm ngoái: “Chú cảm thấy thế nào trong buổi mừng đại thọ 100 tuổi của chú hôm nay?”. Ông đáp gọn lỏn “Thấy già thêm chút nữa.” Rồi tùm tùm cười, hơi móm mém một chút so với mấy năm trước.

Hôm giờ tôi bận, chưa có dịp đến thăm ông. Nay ông đã 101 tuổi rồi. Già thêm chút nữa rồi! Bác sĩ Thân Trọng Minh, cháu ông, phone tôi báo ông đã hôn mê, bệnh viện ghi “agonisant” (hấp hối) cho về. Hôm kia, hỏi thăm Minh, anh bảo ông Cụ giờ lại khỏe lại. Khi đưa ông về, người nhà mời thầy đến tụng kinh. Ông bỗng ngồi dậy quát hỏi đứa nào bày đặt tụng kinh, muốn cho tao chết sớm hả? Mọi người một phen hoảng vía. Nay thì ông đã tỉnh hẳn, chỉ già thêm chút nữa thôi, vẫn ngồi tiếp Phạm Văn Hạng đến nói chuyện về hội họa...

Ừa, còn cái “Chết ơi... chào em!” thì sao? Làm gì có cái chết! Cái chết là của người khác. Làm gì có cái chết riêng mình. Cái chết của ta nếu có thì cũng người khác biết chứ ta đâu có biết? Nói khác đi, ta chẳng chết bao giờ. Không có chuyện chết với ta! Thực ra, ta đã và đang chết từ lúc sinh ra, chết mỗi phút giây, rồi phục sinh, rồi chết, để cuối cùng là đi vào “Như Lai thọ lượng”, nghĩa là vô lượng thọ, “tathagata”, không mất đi đâu cả!

Thử xem: cứ mỗi giây, có hàng trăm triệu hồng cầu tự hủy diệt đi để tạo ra hàng trăm triệu hồng cầu mới; cứ mỗi năm ngày, hàng tỷ tế bào nhung mao ở ruột được thay thế bởi hàng tỷ tế bào nhung mao mới... Không có lúc nào ngừng nghỉ cái sự thay đổi đó cả, ngay trong cơ thể ta, trong mỗi sát-na.

Còn cái không khí ta hít thở chẳng qua là tự động chạy vào chạy ra trong cơ thể mình, vẫn cứ y nguyên như thế hàng triệu triệu năm qua, chẳng cần biết có ta, chẳng là ta, chẳng của ta. Nó cứ lạnh lùng vào ra như thế hết đời này đến đời khác. Nó chẳng quan tâm ta đang đau khổ hay hạnh phúc, ta đang được yêu thương hay đang... thất tình.

Còn cái khối "tứ đại" 60 nguyên tố đồng chì sắt kẽm mangan, ma-nhê, phospho, vôi vữa... kia cứ mãi còn đó, nhào nặn triền miên. Lá cứ rụng rồi lá cứ xanh. Hoa cứ nở rồi hoa cứ tàn. Trăng cứ tròn rồi trăng cứ khuyết...

Cho nên, chỉ già thêm chút nữa, rồi già thêm chút nữa... nữa với mỗi người, thế thôi.